

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. május hó 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A hivatali visszaélés büntette miatt **I.r.** vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a **Szegedi** Törvényszék Katonai Tanácsa 2016. december 07. napján kihirdetett Kb.I.144/2015/35. számú ítéletét megváltoztatja.

IV.r. vádlott cselekményét a Btk. 305. § c./ pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettének, **V.r.** vádlott cselekményét a Btk. 305. § c./ pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettének minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r., III.r., IV.r.** és **V.r.** vádlottak tekintetében helybenhagyja.

III.r. vádlottat kötelezi a másodfokú eljárás során felmerült 10.000 (tízezer) forint bünyügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s :

A **Szegedi** Törvényszék Katonai Tanácsa a 2016. december 07. napján kihirdetett Kb.I.144/2015/35. számú ítéletével **I.r.** vádlottat a Btk. 305. § a./ pontjába ütköző hivatali visszaélés büntette miatt 150 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint, összesen 150.000 forint pénzbüntetésre, **II.r.** vádlottat 2 rb. a Btk. 305. § a./ pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt - halmazati büntetésül - 250 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint, összesen 250.000 pénzbüntetésre, **III.r.** vádlottat a Btk. 305. § a./ pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt 150 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint, összesen 150.000 forint pénzbüntetésre, **IV.r.** vádlottat a Btk. 305. § a./ pontjába ütköző hivatali visszaélés büntette miatt 150 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint, összesen 150.000 forint pénzbüntetésre, **V.r.** vádlottat a Btk. 305. § a./ pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt 150 napi tétel, napi tételenként. 1000. forint, összesen 150.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Mindegyik vádlott vonatkozásában rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására. A **III.r.** vádlottat 75.000 bünyügyi költség megfizetésére, míg valamennyi vádlottat egyetemlegesen 1.825 forint bünyügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú tárgyaláson eljáró katonai ügyész a nyilatkozattételre három napot tartott fenn, majd tudomásul vette az ítéletet. Az **I.r.** vádlott és védője elsődlegesen bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében fellebbeztek. A **II.r.** vádlott és védője három napi gondolkodási időt tartottak fenn, de a törvényes határidőn belül jogorvoslati nyilatkozatot nem tettek. A **III.r.** vádlott és védője három napi gondolkodási időt tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül a védő jelentett be fellebbezést védenca felmentése érdekében. A **IV.r.** vádlott három

napi gondolkodási időt tartott fenn, de a törvényes határidőn belül nem fellebbezett. Az V.r. vádlott szintén három napot tartott fenn, de a törvényes határidőn belül jogorvoslati nyilatkozatot ő sem tett. A IV. és V.r. vádlottak védője a nyilatkozattételre három napot tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül mindkét védenca tekintetében fellebbezést jelentett be irányának megjelölése nélkül. Az elsőfokú bíróság ítélete a II.r. vádlott tekintetében fellebbezés hiányában 2016. december 12-én jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.103/2017/1. számú átiratában arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa - tanácsulésen - az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a vádlottak bűncselekményének törvényhelyeként a Btk. 305. § c./ pontját jelölje meg. Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységén alapszik, tehát az azt támadó fellebbezések ténylegesen felülmérlegelésre irányulnak, amelyre nincs lehetőség a másodfokú eljárásban. Jogi érvelése szerint amennyiben az alakilag törvényes eljárás a hivatalos minőséghez fűződő jogosítványok társadalmi rendeltetéssel ellentétes gyakorlását jelenti, az a hivatali helyzettel való egyéb módon történő visszaélésnek minősül, ezért a vádlottak esetében a helyes jogszabályi hivatkozás a Btk. 305. § c./ pontja. Álláspontja alátámasztásaként a BH.2004/493., illetve BH.1996/285. számú eseti döntésekben foglaltakra hivatkozott. Indítványozta ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlottak által elkövetett hivatali visszaélés büntetnének törvényhelyeként a Btk. 305. § c./ pontjának megjelölését. Egyebekben az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A IV. és V.r. vádlottak védője előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, amelyben a fellebbezés irányát felmentésben jelölte meg mindkét védenca tekintetében. Álláspontja szerint a bíróság által értékelt bizonyítékok nem alkotnak zárt logikai láncot. A II., IV. és V.r. vádlottak egyaránt tagadták, hogy **tanú1-re** vonatkozó adatok beszerzése érdekében egyáltalán beszéltek volna. Bizonyítható azonban, hogy a II. és V.r. vádlottak a kérdéses időben üzleti kapcsolatban álltak. **tanú2** és **tanú1** is csak olyan büntetőeljáráshoz kapcsolódó adatokról számoltak be vallomásaikban, amelyek a IV.r. vádlottól nem származhattak. Ilyen adatokhoz **IV.r. vádlottnak** nem volt hozzáférése. Helyesen rögzítette azt az elsőfokú katonai tanács, hogy nem állapítható meg, hogy a IV.r. vádlott az V.r. vádlottnak és rajta keresztül a II.r. vádlottnak adatokat továbbított. Mivel nincs terhelő vallomás a IV. és V.r. vádlottakra, önmagában a telefonos kapcsolat tényéből pedig nem lehet a beszélgetés tartalmára következtetni, így még bírói mérlegelés alapján sem lehetett volna bűnösséget megállapítani. Nem igazolt még az sem, hogy a IV.r. vádlott nézte meg a központi nyilvántartásban **tanú1** gépjármű adatait. A védői álláspont szerint hiányos az ítélet indokolása abban a tekintetben, hogy a bíróság nem indokolta, hogy mi alapján látta bizonyítottnak a célzatot, még ha a kapcsolatot magát bizonyítottnak tekintette is.

Az I., IV. és V.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az I.r. vádlott tekintetében a felmentésre irányuló fellebbezést fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, hogy a katonai tanács ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés b./, c./ és d./ pontjaiban írtak alapján megalapozatlan, mert a tényállás hiányos, ellentétes az iratok tartalmával, illetve téves bírói következtetéseken alapszik. A hiányos tényállásra történő hivatkozását azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyaláson elutasította a bizonyítási indítványait, a lefolytatott bizonyítással pedig ellenőrizhető lett volna az, hogy a II.r. vádlott nem az I.r. vádlottól származó információt adott tovább **tanú2-nek**, az mástól származhatott. **tanú3** tanú rendelkezett ismeretekkel **tanú1** előéletére, tehát nem az I.r. vádlott, hanem ez a tárgyaláson kihallgatott tanú volt a forrása a **tanú1** bűnözői előéletére vonatkozó adatoknak. Kifejtette, hogy az I.r. vádlott részéről csak az adatokra történő rákeresés állapítható meg, annak átadása nem, így az legfeljebb fegyelmi vétséget képez. Az ügyészség a telefonbeszélgetések adataival akarta alátámasztani az I.r. vádlott részéről történő

elkövetést, de csak híváslista áll rendelkezésre, amely nem alkalmas ennek bizonyítására, ezt kizárólag lehallgatási jegyzőkönyvvel lehetne bizonyítani. Így az I.r. vádlott részéről köteleességszegés sem állapítható meg. Ezért a védő a történeti tényállás megváltoztatására és védence felmentésére tett indítványt. A másodfokú ügyészi átirattal összefüggésben utalt arra, hogy az I.r. vádlott hivatali helyzetével egyéb módon visszaélve sem valósította meg a hivatali visszaélést. Álláspontja szerint fel sem merül, hogy védence magatartása visszaélésre alkalmas lenne, az adatokat kizárólag bűnmegelőzés során kívánta felhasználni. A cselekmény nem irányult sem előny szerzésére, sem hátrány okozására. A védő a IV. és V.r. vádlottak tekintetében a fellebbezés írásbeli indokolásában írt indítványait változatlan tartalommal tartotta fenn.

A III.r. vádlott védője perbeszédében az ítélet ellen bejelentett fellebbezését felmentés érdekében tartotta fenn. Álláspontja szerint nincs olyan bizonyíték, ami védence felbujtói magatartására utalna. A cselekmény összefüggése alapján csatlakozott az I.r. vádlott védője által előadott érveléséhez és indítványához, azt annyiban egészítette ki, hogy a II.r. vádlott egy súlyos fenyegetés miatt kért segítséget a III.r. vádlottól. Figyelemmel azonban arra, hogy **tanúl** cselekménye csak magánindítványra üldözendő bűncselekményként minősülhetett, ezért arról az I.r. vádlottnak nem is kellett írásos dokumentációt készítenie. Álláspontja szerint az I.r. vádlott cselekménye a II.r. vádlott feljelentéséhez szükséges előzetes felkészülés része volt. Utalt továbbá arra, hogy nincs semmiféle bizonyíték arra, hogy az I.r. vádlottól a II.r. vádlotthoz került volna információ, hogy a nyilvántartásból lekérdezett adatok ténylegesen átadásra kerültek volna. A **tanúl**-re vonatkozó terhelő adatok csak olyanok voltak, amit a faluban egyszerű érdeklődéssel is meg lehetett szerezni. A II.r. vádlott által **tanúl**-nek elmondott adatok a falusi szóbeszéd részét képezték. Figyelemmel arra, hogy az ügyben épp az ok-okozati összefüggés nem állapítható meg, ezért a védő a III.r. vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentését kérte.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz. Kifejtette, hogy 24 éve él a rendőri munkából és a bejelentés alapján neki kötelessége volt megtudni azt, hogy ki az az ember, akit az ismerősei fenyegetőzéssel, zsarolással gyanúsítanak.

A III., IV. és V.r. vádlottak az utolsó szó jogán tett nyilatkozataikban csatlakoztak a védőjük által előadottakhoz, és hangoztatták, hogy nem követtek el bűncselekményt.

Az I., III., IV. és V.r. vádlottak, valamint védőik által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált. A Be. 349. § (1) bekezdésére figyelemmel azonban a felülbírálata nem terjedt ki az ítélet II.r. vádlottra vonatkozó részére, mert az ő esetében a katonai tanács ítélete már jogerőre emelkedett.

A felmentésre irányuló vádlotti és védői fellebbezéseket a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. Az eljárási szabályok megsértésére a vádlottak és védőik fellebbezésükben nem is hivatkoztak.

Az elsőfokú katonai tanács a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I., II. és III.r. vádlottak a tárgyalás során vallomást nem kívántak tenni, a nyomozás során előadottakat tartották fenn. E vádlottak azonos módon, a gyanúsítását követően nem tettek vallomást, de a nyomozás későbbi szakaszában írásbeli vallomást terjesztettek

elő, ügyészi kérdésekre válaszoltak kihallgatásuk során. Mindhárman tagadták, hogy bűncselekményt követtek volna el, és érdemi védekezést terjesztettek elő, mely szerint a II.r. vádlott a III.r. vádlott közvetítésével az I.r. vádlott irányába az iránt érdeklődött, hogy hogyan tudna feljelentést tenni az őt súlyosan fenyegető, zsaroló **tanú1**-el szemben. Az I.r. vádlott - állítása szerint - kizárólag bűnüldözési, illetve bűnmegelőzési érdekből, mintegy a várható feljelentés előkészítéseképpen kérdezett le **tanú1**re vonatkozóan a Robotzsaru rendszerből adatokat, főként az ellene folytatott büntetőeljárásokkal kapcsolatban. A IV. és V.r. vádlottak a nyomozás során és a tárgyaláson nem kívántak vallomást tenni, azonban a tárgyalás során mindketten rövid írásbeli nyilatkozatot csatoltak be, melyben védekezésüket is előterjesztették. Eszerint a IV.r. vádlott egyáltalán nem kérdezett le adatokat **tanú1**-re vonatkozóan, illet legfeljebb ismeretlen személy az ő belépési jelszavát jogtalanul felhasználva tehetett meg. Az V.r. vádlott - védekezése szerint - rendszeresen beszél telefonon a II.r. vádlottal, mivel üzleti kapcsolatban állnak, azonban a II.r. vádlott részéről **tanú1** tekintetében semmiféle kérdés nem érkezett. Az elsőfokú katonai tanács az I., II. és III.r. vádlottaknak a nyomozás során szóban, illetve írásban tett vallomásait a Be. 291. § (1) bekezdése alapján felolvasta, a tárgyaláson tanúkat hallgatott ki, illetve több tanúnak a nyomozás során tett vallomását a Be. 296. § (1) bekezdése alapján felolvasással tette a tárgyalás anyagává. Ismertette továbbá a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást az I., II. és III.r. vádlottak tagadó vallomásaival, a IV. és V.r. vádlottaknak a bűnösséget tagadó rövid nyilatkozatával szemben az I.r. vádlottnak a lekérdezés tényét elismerő ténybeli beismerése, a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásai, és az ismertetett okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Az elsőfokú katonai tanács ítélete 4. oldal 5. bekezdésétől a 9. oldal végéig igen részletesen értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti védekezéseket fogadta el a tényállás alapjául. Helyesen mutatott rá arra, hogy az I.r. vádlott védekezésének előterjesztése során következtelen volt, azt módosította. **tanú1** feljelentő, **tanú2** és **tanú4** tanúk vallomásai egymást alátámasztották és cáfolták az I., II. és III.r. vádlottak védekezését. A katonai tanács tanúvallomásokkal támasztotta alá a megállapítását, azt, hogy az egyes vádlottak pontosan milyen hívószámú telefont használnak, illetve hogy mi lett volna az I.r. vádlott részéről a követendő magatartás, ha a vallomásában előadott tartalmú cselekményről szerez tudomást. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás keretében részletesen ismertette mind az I., mind a IV.r. vádlott tekintetében az adott időszakra vonatkozó rendőrségi adattárakból történő lekérdezéseket, majd azokat, valamint a szintén tárgyalás anyagává tett mobiltelefonos híváslistákat ítélete 8. oldalán részletesen elemezte. Rögzítette, hogy az I. és IV.r. vádlottak előtt nem volt olyan folyamatban lévő ügy, amelyhez kapcsolódóan jogszerűen végezheték a lekérdezéseket. Az elsőfokú bíróság a rendőrségi adattárakból történő lekérdezések, valamint a vádlottak közötti mobiltelefonos hívások között helyes, logikus következtetéseket levonva tárta fel az összefüggéseket. Azok a tények, hogy a II.r. vádlott **tanú1**-t azzal fenyegette meg, hogy **tanú2**-vel való kapcsolatát azáltal teszi tönkre, hogy megszerez róla terhelő adatokat, majd ezután rövid időn belül kapcsolatfelvétel történt közötté és a III.r., illetve a III.r. és az I.r. vádlottak között, továbbá, hogy ilyen előzmények után az I.r. vádlott a Robotzsaru rendszerben adatokat hívott le **tanú1** bűnügyi előéletére vonatkozóan anélkül, hogy ez valamilyen konkrét folyamatban lévő munkájához kapcsolódott volna, illetve, hogy később a II.r. vádlott **tanú2** előtt ilyen adatokkal próbálta lejáratni **tanú1**-t, valamint, hogy lényegében ugyanebben az időben a II.r. vádlottal jó ismerősi, baráti kapcsolatban álló V.r. vádlott felhívta a IV.r. vádlottat, aki röviddel ezután a KEKKH által üzemeltetett központi adattárból **tanú1** adataira vonatkozóan adatokat tekintett meg anélkül, hogy a munkájából adódóan ilyen adatokra szüksége lett volna, a vád megalapozottságára engednek következtetni. A katonai tanács által megismert és értékelt bizonyítékok zárt logikai láncot alkotnak, így nem tévedett, amikor mindegyik vádlott tekintetében terhelő történeti tényállást állapított meg. Helyesen következtetett az elsőfokú bíróság

akkor is, amikor rögzítette, hogy kétséget kizáróan nem volt megállapítható az eljárás során, hogy a IV.r. vádlott az V.r. vádlottnak és az ő útján a II.r. vádlottnak a megismert adatokat továbbította. Nem fogadható el az a védői érvelés, hogy a **tanú2** és **tanú1** tanúk vallomásaiban szereplő ügyek, melyeket a II.r. vádlott **tanú1** lejárata érdekében említett, nem azonosak az I.r. vádlott által a Robotzsaru rendszerből megismertekkel. Ezen körülmény tisztázása érdekében az elsőfokú katonai tanács mindkét tanút igen részletesen kihallgatta, és pontosan tisztázásra került, hogy mely ügyeket érintően volt átfedés az I.r. vádlott által lekérdezett és a II.r. vádlott által a tanú felé említett ügyek között.

A Be. 351. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a vádlottak és védőik új tényre, új bizonyítékra nem hivatkoztak. Megállapítható továbbá, hogy az elsőfokú katonai tanács teljes körű bizonyítást folytatott le, az általa megismert tényekből további tényekre helyesen következtetett, az általa rögzített tényállás nem ellentétes az iratok tartalmával, és az hiánytalan, tehát tartalmazza mindazon elemeket, amelyekből a vádlottak büntetőjogi felelősségére vonatkozóan következtetés vonható le. A **Szegedi** Törvényszék Katonai Tanácsa által rögzített tényállás tehát megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a vádlottaknak és védőiknek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlottak felmentésére irányuló fellebbezései a Be. 351. § (1) bekezdésére és a Be. 352. § (3) bekezdésére figyelemmel eredményre nem vezethettek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a jogi minősítést támadó indítványa részben alapos.

A hivatali visszaélést az a hivatalos személy követi el, aki azért, hogy jogtalan hátrányt okozzon, vagy jogtalan előnyt szerezzen hivatali kötelességét megszegi, hivatali hatáskörét túllépi, vagy hivatali helyzetével egyébként visszaél. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor **I.r.** vádlott bűnösségét a Btk. 305. § a./ pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében, míg **III.r.** vádlott bűnösségét a Btk. 305. § a./ pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében állapította meg. Az I.r. vádlott a ... Rendőrkapitányság ... Rendőrségének nyomozójaként jogosult volt a Robotzsaru rendszerből bűnügyi adatokat megismerni. Megállapítható azonban, hogy nem volt olyan folyamatban lévő ügye, amelyben a **tanú1** bűnügyi előéletére vonatkozó adatokat meg kellett volna ismernie, ezért helyesen állapította meg a katonai tanács azt, hogy az I.r. vádlott magatartásával az elsőfokú ítélet tényállása 3. oldal 5. bekezdésében írt törvényi, valamint ORFK utasításban írt rendelkezéseket szegte meg. Nem kétséges, hogy a jogosultságát ez esetben is visszaélésszerűen, társadalmi rendeltetésével ellentétesen gyakorolta, amikor a **tanú1**-re vonatkozó adatokat megismerte, azonban ezen információkat, adatokat jogosulatlanul külső személyeknek kiadta, ezért magatartása helyesen a Btk. 305. § a./ pontja szerint hivatali kötelesség megszegésével elkövetett hivatali visszaélésnek minősül. A III.r. vádlott cselekményének jogi minősítése természetesen az alapcselekmény jogi minősítéséhez igazodik, tehát **III.r. vádlott** ugyanezen bűncselekményt követte el felbujtóként.

Egyetértett azonban a másodfokú katonai tanács a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jogi minősítés megváltoztatására irányuló indítványával a IV. és V.r. vádlottak tekintetében. A IV.r. vádlott mint a ... Rendőrkapitányság Baleset-helyszínelő és Vizsgáló Alosztály helyszínelője jogosult volt a rendőrségi számítógépes rendszeren keresztül központi nyilvántartásokból személyekre, azok közlekedéssel összefüggő adataira lekérdezéseket végezni, azokat megismerni.

Megállapítható ugyanakkor, hogy a IV.r. vádlottnak nem volt olyan folyamatban lévő ügye, amelyhez szükség lett volna **tanú** személyes és közlekedési adatainak megismerésére. Nem kétséges tehát, hogy a IV.r. vádlott a munkaköre ellátásához részére biztosított jogosultsággal visszaél, azt társadalmi rendeltetésével ellentétesen használta fel. Esetében azonban kétséget kizáróan nem került megállapításra, hogy az V.r. vádlotton keresztül a II.r. vádlotthoz adatokat továbbított volna, ezért magatartása nem hivatali kötelesség megszegéseként, hanem a hivatali helyzetével egyébként visszaél fordulat szerint minősül. Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és **IV.r.** vádlott cselekményét a Btk. 305. § c./ pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettének, míg **V.r.** vádlott cselekményét a Btk. 305. § c./ pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettének minősítette. Ezen túlmenően a másodfokú katonai tanács osztotta az elsőfokú bíróságnak az elsőfokú ítélet 10. oldal első két bekezdésében kifejtett jogi álláspontját. A hivatali visszaélés büntette ugyanis bár célzatos, de nem eredmény bűncselekmény. A IV.r. vádlott cselekménye a jogellenes célzattal történő kereséssel befejezetté vált. A bűncselekmény megvalósulásának nem feltétele, hogy az adatokat a II.r. vádlott megkapta-e, illetve, hogy a keresés eredményes volt-e.

A **Szegedi** Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletében alapvetően helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, azonban a másodfokú katonai tanácsnak az I. és IV.r. vádlottak enyhítő körülményei körében nem a büntetlen előéletet, hanem azt kellett értékelni, hogy hosszú rendőri szolgálatuk alatt a törvénnyel nem kerültek összeütközésbe. Esetükben ugyanis a büntetlen előélet alkalmazási feltétel, az külön enyhítő körülményként nem értékelhető. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor valamennyi vádlott esetében a cselekmények tárgyi súlyára, és a javukra értékelhető enyhítő körülmények számára és súlyára figyelemmel lehetőséget látott a Btk. 33. § (4) bekezdésében írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával pénzbüntetés kiszabására. Az I., III., IV. és V.r. vádlottak esetén a pénzbüntetés napi tételeinek száma a cselekményük tárgyi súlyával arányos, míg a napi tétel összege igen méltányosan a törvényi minimumban került meghatározásra. Összességében az elsőfokú katonai tanács által kiszabott pénzbüntetések valamennyi vádlott esetében megfelelően szolgálják a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

A **Szegedi** Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú katonai tanács - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A másodfokú katonai tanács a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a III.r. vádlottat a másodfokú eljárás során kirendelt védő díjaként felmerült 10.000 forint bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2017. május 10.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. előadó bíró,
Dr. Szabó Éva hb. alezredes s.k. bíró

A **Szegedi** Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete **I.r.**, **III.r.**, **IV.r.** és **V.r.** vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. május 10.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke